

РЕШЕНИЕ

№ 18152

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 15.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2112** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Л. В. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [община], чрез адвокат П. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, против Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите С. /ТД на НАП [населено място]/, с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г., издадено от Д. Т., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] в частта, в която по Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. не са прекратени поради изтекла погасителна давност публични задължения за ДОО, УПФ и ЗО, установени с декларации Образец 6 за период от 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, необосновано и неправилно. С жалбата се иска отмяна на решението на Директор на ТД на НАП [населено място], респективно издаденото разпореждане. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. В., която моли Съда да уважи депозираната жалба. Претендира разноси съгласно представен списък.

Ответникът – Директор на ТД на НАП [населено място], редовно призован се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и недоказана. Моли съда да остави в сила Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор на ТД на НАП [населено място]. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните, и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намира за установена следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП [населено място] е образувано Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. срещу Л. В. Д. за събиране на установени и изискуеми публични задължения. На лицето е издадено Съобщение за доброволно изпълнение по реда на чл. 221 от ДОПК с изх. № С160022-048-0014344/03.09.2016 г. Поради липса на плащания от страна на задълженото лице и във връзка с обезпечаване и събиране на просрочените публични задължения по Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С170022-022-0069487/13.11.2017 г.

С ПНОМ с изх. № С170022-022-0069487/13.11.2017 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 вр. чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в пет търговски банки, както следва: „Банка ДСК“ АД, „ЮроБанк и Еф Джи България“ АД, „Обединена Българска Банка“ АД, „Първа Инвестиционна Банка“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД.

Не е спорно между страните, че от страна на Л. В. Д. в хода на изпълнителното производство е депозирана Молба с вх. № С250022-000-0001729/07.01.2025 г., с която от негова страна до публичния изпълнител е отправено искане за погасяване на публични вземания поради изтекла погасителна давност.

В тази връзка е издадено Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г. от Д. Т., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място]. Със същото от страна на публичния изпълнител са погасени поради изтекла погасителна давност публични задължения, установени с Декларация с вх. № 220020915467413/09.04.2010 г.; Декларация с вх. № 220021002352314/02.05.2011 г.; Декларация с вх. № 220021202885295/07.05.2012 г.; Декларация обр. 6 с вх. № 220021302194142/16.04.2013 г.; публични задължения за глоби, установени с Ф. № В0040078/11.12.2011 г.; Ф. № К0078070/03.08.2011 г., Ф. № В0159287/03.01.2012 г.; Ф. № А0988626/13.01.2010 г., като е отказано да бъдат погасени поради изтекла погасителна давност публични задължения за ДОО, УПФ и ЗО, установени с Декларация обр. 6 с вх. № 220021404069306/07.05.2014 г., отнасящи се за период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г.

Недоволен от издаденото разпореждане, Л. В. Д. е оспорил същото пред Директор на ТД на НАП [населено място] с жалба вх. № С250022-000-0035711/22.01.2025 г. Разпореждането е оспорено в частта, в която по Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. не са прекратени поради изтекла погасителна давност следните задължения:

1/ Задължение по: Декларация – образец 6/ДОО № 220021404069306 от 07.05.2014 г. със срок на доброволно плащане – 30.04.2014 г. в общ размер на 1 383.85 лв.;

2/ Задължение по: Декларация – образец 6/Универсален пенсионен фонд № 220021404069306 от 07.05.2014 г. със срок на доброволно плащане – 30.04.2014 г. в размер на 540.57 лв.;

3/ Задължение по: Декларация – образец 6/Здравно осигуряване № 220021404069306 от 07.05.2014 г. със срок на доброволно плащане – 30.04.2014 г. в размер на 864.90 лв.

От страна на решаващия административен орган е прието, че публичните задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021404069306 от 07.05.2014 г. и отнасящи се за

период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. не са погасени по давност. Административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, съгласно която публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Прието е, че за задълженията за ДОО, УПФ и ЗО, установени с Декларация обр. 6 за период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г., петгодишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., тъй като задълженията са с дата на доброволно плащане през 2014 г., т.е. същите са били дължими през 2014 г. и е следвало да бъдат платени през същата 2014 г.

Посочено е, че за тези задължения в рамките на петгодишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК са предприети действия, довели до спиране на давността, а именно наложени са обезпечителни мерки. За обезпечаване на задълженията с ПНОМ с изх. № С170022-022-0069487/13.11.2017 г. на задълженото лице е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в пет търговски банки, както следва: „Банка ДСК“ АД, „ЮроБанк и Еф Джи България“ АД, „Обединена Българска Банка“ АД, „Първа Инвестиционна Банка“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД.

Прието е, че процесния случай не попада и в хипотезата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, тъй като не е изтекъл абсолютният 10-годишен давностен срок. Посочено е, че в случая, за публичните задължения, произтичащи от Декларация обр. 6 с вх. № 220021404069306/07.05.2014 г. и отнасящи се за период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г., десетгодишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., предвид че задълженията е следвало да бъдат платени през 2014 г., както и че към датата на издаване на разпореждането и решението на решаващия административен орган не е изтекъл.

От страна на административния орган е обсъден и § 29 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно който до отмяна на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага. Посочено е, че съгласно § 13 от ПЗР на ЗИД на Закон за здравето, сроковете спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИППП, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародване на ЗИД на Закон за здравето. В тази връзка от административния орган е направен извод, че давността е спряла да тече от 24.03.2020 г. /датата на влизане в сила на § 29 от ЗМДВИППП/, а неизтеклата до момента на спиране част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИД на Закон за здравето, т.е. от 21.05.2020 г. – срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с времето от 24.03.2020 г. /датата на влизане в сила на § 29 от ЗМДВИППП/ до 21.05.2020 г. включително /59 дни/. В тази връзка е прието, че към датата на издаване на Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г., така и към датата на издаване на решението на административния орган, абсолютният 10-годишен давностен срок не е изтекъл.

При така установеното е прието, че жалбата срещу Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г. е неоснователна и същата е оставена без уважение с Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор ТД на НАП [населено място]. Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор ТД на НАП [населено място] е връчено на жалбоподателя по електронен път на 06.02.2025 г. Жалбата е подадена до Съда чрез административния орган на 14.02.2025 г. с вх. № 54-22-139#1/14.02.2025 г.

По делото от страна на жалбоподателя са представени, както следва:

1. Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК и актуална справка на задълженията на жалбоподателя към 15.05.2025 г. /л.90-94/.

По делото от страна на ответника са представени, както следва:

1. Представени в ОСЗ на 15.05.2025 г. – постановление за налагане на обезпечителни мерки от 2017 г., ведно със заповрни съобщения – 4 броя; съобщение от 2016 г.; разпореждане от 2022 г., ведно с доказателства за връчване и разпореждане от 2021 г. /л.70-89/

При така установените факти, Съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 14.02.2025 г., видно от приложеното известие за доставяне по електронен път /л.51/. Жалбата е подадена на 14.02.2025 г., видно от поставения вх. № 54-22-139#1/14.02.2025 г. и представеното доказателство за подаването и по електронен път /л.43/.

Оспореното Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Доводите на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по декларация, както следва: обр. 6 с вх. № 220021404069306/07.05.2014 г., отнасящи се за период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г., са неоснователни и недоказани.

Давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за най-старото задължение започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е от 01.01.2015 г.

Приложимата в случая норма на чл. 172, ал. 1 ,т. 5 от ДОПК предвижда, че давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В случая е издадено ПНОМ с изх. № С170022-022-0069487/13.11.2017 г., с което на данъчния длъжник е наложена обезпечителна мярка – заповр върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в пет търговски банки, както следва: „Банка ДСК“ АД, „ЮроБанк и Еф Джи България“ АД, „Обединена Българска Банка“ АД, „Първа Инвестиционна Банка“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД. ПНОМ е издадено поради липсва на осъществени доброволни плащания на задълженията от страна на лицето, на което преди това е издадено и Съобщение за доброволно изпълнение по реда на чл. 221 от ДОПК с изх. № С160022-048-0014344/03.09.2016 г. Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК, заповрът върху вземанията се извършва чрез връчване на заповрно съобщение до компетентните търговски банки, като заповрът се смята за наложен от датата и часа на връчване на заповрното съобщение на банката. В тази връзка от страна на ответника по делото са представени доказателства за връчване на заповрните съобщения до компетентните търговски банки. Тези доказателства не бяха оспорени от страните /л.15-18/.

Ето защо няма пречка да се приеме, че въпросните съобщения са произвели предвидения в закона ефект на спиране на давността. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то давността по отношение на задълженията по горесцитираните декларации не е изтекла. До момента на издаване на разпореждането, по изложените съображения следва да се приеме, че не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност на основание чл. 171, ал. 2 от ДОПК – за най-старото задължение започва да

тече от 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2025 г.

Правилни за изводите на административния орган относно приложението на § 29 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно който до отмяна на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага. Извършен е пълен и детайлен анализ, като правилно е установено от цитираните норми, че срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с времето от 24.03.2020 г. /датата на влизане в сила на § 29 от ЗМДВИППП/ до 21.05.2020 г. включително – тоест с 59 дни.

Като е оставил жалбата срещу Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г., издадено от Д. Т., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] в частта, в която по Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. не са прекратени поради изтекла погасителна давност публични задължения за ДОО, УПФ и ЗО, установени с декларации Образец 6 за период от 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП [населено място] да се присъди такова възнаграждение в размер 100.00 лв. /сто лева/, минимума по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл. 144, ал.1 във връзка с чл. 268 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Д. М., ЕГН: [ЕГН], с ЕТ „Акцепт – Румен Михайлов“, ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап. 70, Решение № ПИ-394 от 11.12.2023 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите С., с което е оставена без уважение жалбата му против Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С230022-022-0078395/27.10.2023 г., издадено от Р. Н. – Д., на длъжност публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място].

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. В. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [община], чрез адвокат П. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, против Решение № ПИ-32 от 04.02.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите С. /ТД на НАП [населено място]/, с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане с изх. № С250022-137-0000244/14.01.2025 г., издадено от Д. Т., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] в частта, в която по Изпълнително дело № 22150019475/2015 г. не са прекратени поради изтекла погасителна давност публични задължения за ДОО, УПФ и ЗО, установени с декларации Образец 6 за период от 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г.

ОСЪЖДА Л. В. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [община], чрез адвокат П. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, да заплати на ТД на НАП [населено място],

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: